

33.7.2

32a → 33b (הכי נמי) (משנה ג)

Note: our סוגיא invokes the principle of העמדה והערכה – the requirement to take הקדש which is to be redeemed and stand it up and assess it; if the העמדה והערכה apply, then an animal of הקדש which has died cannot be redeemed (cannot be “stood up”)

1. אך כל חרם אשר יחרם איש לה' מכל אשר לו מאדם ובהמה ומשדה אחרתו לא ימכר ולא יגאל כל חרם קדש קדשים הוא לה': ויקרא כו, כח
2. גפש כי תמעל מעל וחסאה בשגגה מקדשי ה' והביא את אשמו לה' איל תמים מן הצאן בערךך כסף שקלים בשקל הקדש לאשם: ויקרא ה, טו
3. והקטירם הפהן המזבחה לחם אשה לריח ניחח כל חלב לה': ויקרא ג, טז
4. ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנה קרבן לה' ונקמיו את הבהמה לפני הפהן: והקריב הפהן אתה בין טוב ובין רע כערךך הפהן כן יהיה: ויקרא כו, יא-יב
5. ואם בהמה טמאה ופדה בערךך ונסף חמשתו עליו ואם לא יגאל ונמכר בערךך: ויקרא כו, כז
6. והקריב הפהן אתה בין טוב ובין רע כערךך הפהן כן יהיה: ויקרא כו, יב

I ג similarities between קדשי מזבח and קדשי הבית

a Both: cannot have their קדושה modified (e.g. from בדיק הבית to מזבח)

i But: קדשי מזבח can be dedicated as עלוי (value) and as חרם (to כהנים)

1 הונא: if he attaches קדשי מזבח to חרמי כהנים – meaningless declaration

(a) Source: v. 1 → חרם which is already מקודש goes only to ה'

(b) Challenge: בדה"ב that he attaches to either מזבח or חרמי כהנים – meaningless

(i) And: חרמי כהנים which he attaches to either מזבח or בדיק הבית – meaningless

(ii) Implication: קדשי מזבח which are attached to חרמי כהנים is a meaningful declaration

1. Block: proper inference = קדשי מזבח which are attached to בדה"ב is meaningful

2. Question: why not mention it?

3. Answer: תנא only listed those sources that cannot go to either of the options

(c) Challenge: from our משנה – קדשי מזבח can have הקדש עלוי (=בדה"ב) and חרמים (=כהנים)

(i) Answer: both terms refer to בדה"ב; either formula works

(ii) Challenge: we have an explicit ברייתא which allows for both עלוי לבדה"ב and חרמים – כהנים – תיובתא דר"ה

1. Question: הונא ר' did cite a verse (v. 1) to support his claim

a. Defense (עולא): read verse in opposite manner – כל חרם – even קדשים can become חרם

b. Challenge: עולא himself ruled that if someone is מתפיס an עולה to the מקדש, he has no financial liability – only must wait for גזברין to appear in order for them to offer it (as בעלים)

c. Answer: verse is אסמכתא – it's essential purpose is to attach מעילה to חרמים

i. Challenge: it already states קדש קדשים – why the need for חרם כל to extend מעילה

ii. Response: same question could be asked about the need for v. 3 which, per רבי, extends מעילה (עולה ר' ינאי, only refers to חטאת ואשם (v. 2, per

iii. Rather: even though it is called קדש קדשים, requires פסוק to extend מעילה; same in our case

d. Revisiting עולא's ruling: if one is מקדיש עולה for בדיק הבית – goes to גזברים

i. Challenge: if someone is עולה לבדה"ב, may not slaughter without מדין

ii. Answer: that is מד"ס (as proven from סיפא – if he did slaughter, it is valid)

iii. Challenge: סיפא rules that he violates 2 מעילות

iv. Answer: means that it would have been worthy of 2 מעילות – but is מד"ס

b Both: if they die, are buried

i ג"ש: if בדיק הבית die, they may be redeemed

II חכמים/ר"ש - analysis of dispute רשב"ל vs. ר' יוחנן

a הונא hold that both קדשי מזבח and בדה"ב are bound by העמדה והערכה

b רשב"ל hold that only קדשי בדה"ב are bound by העמדה והערכה

c Agreement: ר"ש holds that only קדשי מזבח are bound by העמדה והערכה

d Agreement: if it was a בעל מום before הקדש, העמדה והערכה do not apply

i Challenge (to ר"ל): our משנה – ר"ש says that if they were בדה"ב, they may be redeemed if they died

ii Explanation: to ר"י, it is well-formulated – he must specify which of the two he allows w/o העמדה והערכה

1 But: to ר"ל, no need to mention בדה"ב – that is the only one the רבנן would have required

2 Answer: ר"ש did not know the referent of רבנן; he answered – if קדשי מזבח, we agree; if קדשי בדה"ב – may be נפדה

e Support for ר"י (ברייתא): v. 4 refers to בעלי מומין (v. 5 is טמאה) and is followed by העמדה והערכה

i Note: v. 4 refers only to מום קבוע, per רבנן, meaning, may never be brought

- f **רב** (ר' גידל *per*): explanation of each position
- i קדשי מזבח אותה - (where מומים play no role) בדה"ב applies only to טוב ובין רע - *דשב"ל* v. 6
 - ii (בעל מום מעיקרו) excludes אותה *ד"י* בעל מום
 - 1 *But*: according to לוי, even that requires העמדה והערכה - even עופות ומנחות
- g **רב** (*per יהודה*): explanation of ר"ש's position
- i *v6*: only those where טוב and רע are meaningful categories (מזבח) - and אותה excludes בדה"ב
 - ii *challenge*: verse should read בין טוב לרע קשיא
- h *challenge*: if קדשים die; if תמימים - must be buried; if בעלי מום - may be redeemed
- i *חכמים* referent is קדשי מזבח, but בדה"ב, in all cases, must be buried
 - ii *ד"ש* in either case (מזבח or בדה"ב) - if תמימים, must be buried; if בעלי מום - are redeemed
 - iii *Observation*: if ר"י is refuted from the first clause (קדשי מזבח בע"מ should be buried - require העמדה והערכה)
 - 1 *Defense*: בעלי מום in that clause refers to מום מעיקרו - where all agree to no העמדה והערכה
 - 2 *Support*: if they were בע"מ after הקדש, ר"ש should disagree and require burial of קדשי מזבח
 - (a) *Observation*: ר"ל is refuted from the first clause - that קדשי require burial (if בע"מ מעיקרו)
 - (b) *Answer*: he reads it as בעלי מום after הקדש
 - (i) *Challenge*: if so, ר"ש should disagree in the רישא (and require burial even for בע"מ)
 - iv *Answer*: רשב"ל has an inverted version, based on another מכילתא:
 - 1 *If they died*: whether בע"מ or תמימים - they are buried
 - 2 *ד"ש* (re בדה"ב) if תמימים - buried; if בע"מ - redeemed
 - 3 *Note*: this is then a challenge to יוחנן ר'
 - (a) *Defense*: these are בעלי מום מעיקרו
 - 4 *Support*: if they were בע"מ after הקדש, ר"ש should disagree and require burial of קדשי מזבח
 - (a) *Observation*: ר"ל is refuted from the first clause - that ר"ש should disagree about קדשי מזבח
 - (b) *Answer*: he has a version of the ברייתא in which ר"ש explicitly does so
- III Further discussions about ר' יוחנן and רשב"ל's approaches
- a *ד' ירמיה לר' זירא* according to רשב"ל (לרבנן), קדשי מזבח are not bound by העמדה והערכה (ה), and we learned that קדשי מזבח that were תמימים may be redeemed (we established that as a case of קדם מומן את הקדשן → we redeem קדשים to feed to dogs)
 - i *Defense*: this is a case where he went ahead and slaughtered it (→ may be eaten by people) before פדיון
 - ii *Per*: *חכמים*' opinion (*contra* ר"מ) that if he slaughtered them, they may be redeemed (and eaten)
 - b *ד' ירמיה לר' זירא* according to ר"ש, why are בדה"ב תמימים buried?
 - i *Answer*: because they are fit for הקרבה; *per* ברייתא - if תמימים are attached to בדה"ב, they are redeemed to מזבח
 - c *ד' פפא לאביי/רבא* according to יוחנן ר' who establishes the cases in the ברייתא as בע"מ מעיקרו, to which all agree -no העמוה"ע
 - i *Challenge*: חולין קדשים that had a מום קבוע before הקדש, once redeemed are complete
 - 1 *Meaning*: liable for בכורה and מתנות, may be sheared/worked, young and milk are מותרים, no חוץ חיוב, cannot generate תמורה and if they die - are redeemed
 - (a) *And*: רב (*per* יהודה) identified the author as ר"ש, who limits העמוה"ע to מזבח but בעלי מומין מעיקרו are excluded via אותה
 - (b) *However*: *חכמים* maintain that even בע"מ מעיקרו require העמוה"ע
 - 2 *Answer*: "חכמים" here refers to לוי דבי לוי, who includes even בע"מ מעיקרו in requirement of העמוה"ע
 - (a) *Challenge*: then רב should have identified the author as ר"ש and his disputants
 - (i) *Answer1*: רב holds like רשב"ל - that רבנן do not extend העמוה"ע to קדשי מזבח
 1. *And*: ברייתא indicated that אם מתו יקברו, אם מתו יפדו, then should be redeemed (if קדם הקדשן את מומן)
 - (ii) *Answer2*: רב holds like יוחנן ר' - and he does read that בכורות ב:ב follows "ר"ש ומחלוקתו"